

Gustavo Zayas ieșea în acel moment din vestibulul casei despre care Larrea a presupus că era a lui, ținând sub braț un baston și punându-și pălăria, îmbrăcat într-un costum elegant din dril de culoarea cafelei cu lapte. Strângea din dinți și avea trăsăturile încordate, sumbre, ca mai mereu. Nu-l văzuse niciodată surâzând.

Din fericire, din pricina înghesuielii obișnuite de pe străzile din Havana, cumnatul cuscrului său n-a putut să-l zărească, deși era chiar în fața lui. Dar, ca să se asigure că e la adăpost, Mauro Larrea a tras pentru orice eventualitate de brațul lui Santos Huesos și, lipit de el, s-a înghesuit la intrarea unei farmacii.

— Aici locuiește sora lui don Ernesto?

N-a fost nevoie ca slujitorul să i-o confirme.

Întorcând capul pe ascuns, Larrea a urmărit spatele înalt și distins al lui Gustavo Zayas, pe când acesta își croia drum prin norod și se făcea nevăzut după colț. După vreo două minute, a socotit că era destul de departe ca să nu se mai poată întoarce din drum după cine știe ce-ar fi putut uita.

— Hai, băiete! Să mergem!

Au traversat strada și au intrat în patio pe ușa mare, deschisă. Ajunși acolo, a întrebat de Carola pe o mulătră slabă și tânără, care scutura un covor.

— Ați înnebunit sau ce? i-a strigat doamna Gorostiza de cum a închis ușa în urma lui.

Nici vorbă să-l invite să ia loc în odăile familiei de la etajul de sus, așa că l-a tras într-o încăpere de la parter, un soi de debara în care erau trântiți clăie peste grămadă câțiva saci cu cafea și numeroase vechituri inutile. Pletele negre îi curgeau până la jumătatea spatelui și purta un halat din voal de culoare indigo legat neglijent în talie. Încă nu-și pusese bijuterii și nici nu se fardase, iar lipsa acestor excese

o întinerea cu câțiva ani. Probabil că se deșteptase de curând; când Larrea o trimisese după ea, mulatra îi spusese că domnița ei își lua micul dejun.

— Trebuie neapărat să vă vorbesc.

— Dar cum de-ați îndrăznit să apăreți la mine în casă, v-ați pierdut mințile?

Din spatele ușii s-a auzit chirăitul unei cățelușe care se ruga să fie lăsată să intre.

— Tocmai l-am văzut pe soțul domniei voastre ieșind, nu vă faceți griji.

— Dar... Dar chiar v-ați pierdut mințile, pentru numele lui Dumnezeu?

Un pumn a lovit în ușă de partea cealaltă și s-a auzit glasului unui bărbat, un sclav din casă, cu siguranță. O întreba pe stăpână-sa dacă totul e în ordine. Cățelușa a mai lătrat o dată.

— Ne întâlnim mai târziu unde vă convine, dacă nu vreți să mă ascultați acum, dar trebuie să discutăm imediat.

Ea a pufnit neliniștită de câteva ori, încercând să se calmeze, iar pieptul abia acoperit de muselină îi urca și cobora ritmic.

— Pe Alameda Paula. La douăsprezece. Și acum, faceți-mi plăcerea de a dispărea.

Pe bulevardul frumos care se deschidea spre golf era lume puțină, așa că alegerea fusese nimerită. După-amiază, când soarele urma să apună și căldura să se ogoiască, aleea avea să se umple de suflete: cupluri și familii, soldătime și ofițerime, tineri spanioli abia sosiți pe insulă să-și caute norocul și

frumoase creole la vârsta măritişului. Dar, pentru moment, pe esplanadă nu erau decât câteva figuri solitare.

A aşteptat-o cu coatele sprijinite pe formele fanteziste din fier forjat care despărţeau uscatul de apă, pe când vălurilele i se spărgeau ritmic la picioare. Ea a întârziat mai mult de jumătate de ceas şi a sosit expunându-şi în şaretă imaginea refăcută de doamnă cu aplomb: avea chipul pudrat, părul strâns, iar fusta amplă a rochiei de un galben canar i se întinsese de-o parte şi de alta în trăsunică, astfel că ultimele dantele ale juponului ajungeau până la o jumătate de palmă de pământ. În poală, cu o fundă mare din atlas între urechi, ţinea căţeluşa care lătrase îndrăcit în spatele uşii în cele câteva minute cât stătuseră împreună în casă.

Ca o bună havaneză adoptivă şi așa cum li se întâmpla adeseori şi compatrioatelor ei mexicane, să coboare din şaretă în plină stradă publică şi să păşească cu escarpenii din mătase prin glodul prăfuit i se părea Carolei Gorostiza la fel de necuviincios cum ar fi fost să rămână în pielea goală în faţa altarului din catedrală. De aceea, de cum a sosit, a concediat vizitiul cu un simplu gest şi a rămas aşezată în trăsunică.

Mauro Larrea, la rândul-i, nu s-a clintit. Drept, în gardă.

— Fă-mi favoarea de a nu mai apărea în casa mea, domnule dragă. Niciodată.

Acesta i-a fost salutul.

Dar nici minerul n-a umblat cu ocolişuri.

— Aţi analizat ceea ce v-am dezvăluit la teatru?

De pe buzele soţiei lui Zayas nu s-a auzit nici da, nici nu. În loc de orice altceva, pe un ton hotărât care i-a amintit de cuskra lui, Carola i-a lansat altă întrebare directă:

— Cum v-a mers la faianţarul Novás?

— A fost o doar întrunire informativă.

— Asta înseamnă că vă mai gândiți.

Carola Gorostiza era perspicace și rece, dar el trebuia să se descurce și să se arate și mai rece. De aceea, și-a schimbat pe loc atitudinea, revenind la ceea ce îl interesa.

— Ați analizat oferta mea legată de nava-congelator? a repetat.

Doamna Gorostiza a tăcut câteva momente, strecurându-și degetele în blănița deasă a minusculei cățelușe. A scărpinat-o pe cap și pe el l-a privit cu ochi atât de întunecați și de impenetrabili, încât nu mai păreau nici frumoși, nici urâți, dar vădeau, în schimb, o hotărâre fermă și de nestrămutat.

— Da și nu.

— V-ar deranja să fiți mai precisă?

— Așa cum mi-ați propus, sunt gata să mă asociez cu domnia voastră, domnule Larrea. Încuviințez să ne unim capitalurile în beneficiul amândurora.

— Dar?

— Dar nu în afacerea pe care mi-o sugerați.

— E o afacere într-un tot solvabilă, vă asigur, a întrerupt-o.

— Se poate. Dar eu o prefer pe cealaltă. Cea cu...

I-a aruncat o privire piezișă vizitiului său, un mulatru care purta cazacă roșie și joben și trăgea ultimele fumuri dintr-o țigară de foi, așezat pe o bancă din piatră ceva mai încolo.

— Afacerea brunetilor. În ea vreau să intru. Numai așa sunt dispusă să mă asociez cu domnia voastră.

— Înainte, permiteți-mi să vă lămuresc, doamnă.

Replica a sunat la fel de puternic ca o lovitură de tun trasă din El Morro.

— Nu.

Ce nemernici pui de lele și Gorostizaăștia, blestemate să fie și moștenirea lor și boarfa care l-a adus pe lume pe faianțar! Prin minte începuseră să-i treacă grozăvii în limbajul

necioplit al minerilor, nicidecum în cel al actualei lui poziții sociale; pe când valurile blânde loveau în piatră și el își ținea gura strânsă într-un rictus sever, capul a început să i se legene domol de la stânga la dreapta, de la dreapta la stânga și înapoi. Refuz, spunea fără glas.

— De ce? a întrebat Carola mirându-se cu aroganță. De ce nu doriți să intrăm împreună în această afacere? Capitalurile mele au aceeași valoare și într-una, și într-alta.

— Fiindcă aceasta nu-mi place. Pentru că nu...

Un hohot acru s-a rostogolit din gâtul acoperit cu bijuterii. În dimineața aceea purta acvamarine.

— N-o să-mi spuneți, domnule Larrea, că sunteți un liberal abolitionist ridicol. Vă credeam om cu mai puține prejudecăți, prietene, date fiind prestața și siguranța de care dați dovadă. Acum observ că aparentele înșală.

A preferat să-i ignore observațiile și să-și îndrepte toată puterea de convingere spre ceea ce îl interesa cu adevărat.

— Lăsați-mă să vă prezint amănuntele celeilalte afaceri pe care v-o propun; mai avem foarte puțină vreme, sunt gata să ridic ancoră.

Carola a suspinat evident dezgustată. Apoi a plescăit, ca să-și arate nemulțumirea. De parcă ar fi înțeles-o, cățelușa a lătrat cu furie, iar pieptul prominent al stăpânei a reînceput să urce și să coboare în ritmul respirației.

— Credeam că în Mexic și în Cuba vorbim cu toții aceeași limbă spaniolă. Chiar nu pricepeți ce vreau să zic prin nu?

El a tras adânc aerul marin în piept, dorind ca sarea să-i aducă în trup răbdarea căreia începea să-i ducă lipsa.

— Nu vă cer decât să vă mai gândiți, a insistat Mauro, adoptând un ton neutru, ca să n-o lase să-i întrevadă disperarea.

Capul femeii s-a întors semeț spre golf, refuzând să-l asculte.

— În caz că vă răzgândiți, să știți că-mi voi petrece întreaga după-amiază la han, așteptând răspunsul definitiv al domniei voastre.

— Mă îndoiesc că va exista unul, a exclamat Carola fără să-i arunce o privire.

— Pentru orice eventualitate, știți unde să dați de mine.

Și-a dus degetele la borul pălăriei, punând astfel capăt discuției. Și, în timp ce doamna Gorostiza, cocoțată în trăsurică, se abținea de la orice gest și se uita țintă la catargele brigantinelor și la vecele desfășurate ale goeletelor, el se îndepărta pe Alameda.

De hotărârea ei, atârând de un fir la fel de fin ca acela țesut de un păianjen, depindea pentru Mauro Larrea puțința de a-și căuta câștigurile cu un minim de demnitate sau de a rămâne pe buza prăpastiei.

18

După prânz, clienții hanului începeau să se ridice de la masă și să se îndrepte spre balansoare. Două fete cu pielea bronzată treceau din sufragerie în cuhnie, cărând farfurii cu rămășițe de curcan umplut și orez cu lapte: amândouă erau tinere și frumoase, aveau brațele subțiri, descoperite, și zâmbeau senzual pe sub eșarfele mari și colorate, legate cu multă artă în jurul capului, ca niște turbane.

Dar nici una din ele n-a adus vreun mesaj. Nici pentru el, nici pentru *doña* Caridad: n-au primit nimic de la Carola Gorostiza în ceasurile care s-au scurs după ce se văzuseră. Poate mai târziu. Poate.